Sequitur primus tractatus tercii libri. Sophilogii

De miseria et breuitate huius vite

Capitulū. primū

Vite huius cursus breuis anxietatibus fatigatur. Itaq; uita presens nichil aliud videt nisi miseria breuis. vñ. Job. Homo natus de muliere breui viuens tpe repletur multis miseriis. Et ex pueribus sapientis colligitur. Quod homo vite cōmodatus est non donatus. Lex enim vniuersalis est q̄ iubet nasci et mori. Itaq; male viuūt q̄ sēp se victuros putāt. Nempe non ex debito sz ex mutuo viuimus. Queso igitur nequis dicat tot vel tot ānos habeo quia anni tui non sūt. Ex quo mutuo accepisti. Unde cuidā dicēti. Quadraginta annos habeo rñsum est. Quadraginta annos cōmemoras quos non habes quia pt̄ierunt et si essent non hr̄es q̄a non possideres. Hec tāgit Sn̄ libro de naturalibus questionibus. Hij igitur sileant qui p̄grādi iuuentute de futuris annis gloriantur. Hij eciam sileant qui de sua vetustate laudē sibi ascribūt mirādaq; se vidisse iactāt. Nam isti de eo gloriantur qd̄ omīno preterijt. Iuuenes aūt in eo speraūt cuius securitatē ignorant. vnde. Ouidius libro primo sine titulo. Labitur occulte fallitq; volubilis etas. Et celer admissz labitur ānus equis. Et idem. Ouidius li. iij de arte amandi. Lucidi fluunt anni more fluētis aque. Nec que p̄terijt hora r̄dire potest. O quō putas eos fastibus eleuari q̄ solia mundi obtinēt eo q̄ sui trāsitus proximitatē negligunt. Quanta enim temeritas esset eorum si absq; fine viuerēt. Ex quo modica vite morula extollit cōnua ipōrum. Attendant enim illud Ouidij xv methamorph. Cūcta inquit fluūt nihil ē qd̄ toto prestet in orbe. Ipaq; assiduo voluunt tpa motu. Et idē Ouidius li sexto de fastu. Tempa labuntur tacitisq; se nescimus annis. Et petronius. Heu heu nos miseros q̄m totus homūcō nil est. Nil erimus cuncti post q̄m nos affēt ortus. Nūqt igitur laudabile foret si nos ipos conspiceremus dierumq; breuitatem oculis anteponeremus. Tunc enim superbia piret diuicie sufficerent pauce. Diuinoq; cultui singuli vacarēt. Porro nullus tam effrons tam impenitens inueniri posset quin tremore mortis reconciliari d̄o disponeret. Nouimus tamen q̄ mori oportet sed non attendimus. Et si occurrat memoria quedam tunc procrastinamus

Mundiq; vanitatibꝰ nos occu
pantes facilit cogitare desisti
mus. Utinā attēderemus illud
maxīani. Cūcta trahit secū vertitq; volubile tpus Nec patit
cta currē quoq; via. Nā nichil est totū qd̄ viximus oīa secū
Tempus p̄teriēs horaq; sūma
trahit. Rursus si breuitas vitā
spernē non docet saltem hꝰ faciat ipsius breuitatis miseria
Nā teste appuleyo li. de deo so
cratis. Fortuna caduca sigillatim
mortales voluto tēpe vocat. āxi
isq; mētibꝰ ⁊ obnoxijs corporibus viuunt. Unde. Quidam
Philosophus dictus secundus
Quid est inquit homo. Et respondit mens incarcerata. fantasma tēporis. speculator vite.
mācipiū mortis. trāsiēs viator
loci hospes. aīa laboriosa. pui
tēporis habitacl'm. Hijs igitur
attentis q̄s sapiēs de vita presenti sollicitabit in q̄ non n̄ miseria repit. Et licet bruta vitē
miseriā hn̄t. Angustior est tam̄
vita humana cui natura minime pvidit. Bestijs autē necessaria dedit. Unde. Plinius in
historia naturali libro septimo
Ceteris mq̄t animātibꝰ varia
tegimēta natura tbuit vt coria
spinas pennas squamas arboibusq; cortices. Hominem vero
nudū natura pduxit. Dicente
cathone. Infantē nudum cum
te natura creauit. Paupertatis

onus pacienter ferre memento
Et. Sydonius in suo epistolai
libro quinto. O necessitas abiecta nascendi miseria viuendi
dura moriēdi. Et. Valerius libro nono. Humane mq̄t vite
cursus motu aspero peragitur
et fere sine racione ꝯsūmit. Mirum est igitur cur sapientes q̄
se reputant tantis criminibus
misere vite fomenta cōquestāt
Nullus enim in corpore viuens
felix esse potest si q̄ tamen felicitas fuerit ideo est quia presens
vita mēte abicitur futuraq; bonis operibus expectatur. Nam
dicit. Planctus in aulularia
Timor cupiditas auaricia felicem esse non sinunt hominem
scilicet in presenti vita. Vñ Boecius libro tercio de consolacōe
Dignitatibus inquit fulgē vis
et preire ceteros honore cupis
Sed tandem ob noxijs periculis patebis. gloriam petes et securus esse desistis. Nempe m̄ ꝯsideranti quid mors sit gaudeo
lugeo. Gaudeo mq̄ vite future
visa magnitudine curus aditus
bona mors est. Et lugeo quia
corpus formidat. mortem laguoris habere timescit et in cinerem redigi recusat. Sicuera tamen sapiens si fuero plus adest m̄ gaudiū q̄ luctus. Nā si
mors me molestat spes futi seculi magis me delectat. Noui
em̄ q̄ mōs trāsitus q̄dā bius ē

Vnde hilbertus de exilio suo ·
Mos est inquit hic hoīs semp
quadā cōdicione mori Est ho
minis nudum nasci nudumqz
reuti Est hoīs putrere solis lu//
menqz fateri Et miseris g̃dibꝫ
in cinerē redigi Res et opes p̄//
stant ei famulant ad horā · ē
locuples mane vespere paup
erit · Et marcialis cocus Gau//
dia nō remanent | sed fugitiua
volant scilicet post mortē · vnde
Maximia · O quā dura p̄mit
miseros cōdicō uite Nec mors
humano subiacet ābitrio · dul
ce mori miseris | sed mors opta
ta recedit Ac cū tristis erit | p̄//
cipitata venit · Morti mori me//
lius quā mortis ducere vitam
pena minor certā subito ꝓferre
ruinā Quam ꝙ ꝑtineas susti
nuisse diu Et subdit · Quot bō
tūc habui tot modo dampna
fleo Nōne placet melius c̄tis
cōfidere rebꝫ Euētus varios t̄s
noua semp habet Felix qui po
tuit trāquillam ducere vitam
Et letos stabili claudere fine
dies hec ille Ex quibꝫ cōcludit
breuitas miseriaqz vite pre//
sentis · ¶ Quō vita presens | ē
carcer aīe Ca · secundū

Nam aīa racionalis dei
formis ē | immortalisqz |
Si igitur carcer est cor
pi rūgi mortali | carnisqz ꝓnitas
spiritum ad scelēa trahit | et ve
lut mancipata corpi carceri fi
aīa fenestrul angustis res de
foris cōspicere potest vt tangit
hilbertus de exilio suo · vñ lo//
quēdo in ꝑsona aīe sic ait Egre
diar | ꝫ nescio q̄ | ⁊ nescio qñ · Et
fortassis dies iste sup̄mus erit |
Est igit ponēda domus q̄ libera
tristi Carcere ꝑpetuo iure carē
q̄am | Itaqz aīa petit vt ex̄ cor
pus sit | carcere careat · Sibi igi
tur corpus tediū est · vñ et sa//
pientes pl̄es corpis tedia uita
re volētes | seip̄os occiderunt
vñ narrāte Eusebio in cronicis
Anno īperij augusti xli · | Ma//
rōs pocius Catho latinus d̄cla
mator | tedio duplicis q̄rtane se
ip̄m interfecit | In hoc em̄ attes
tari mīe debꝫ | q̄a se necare nll's
iure pōt | ip̄mqz atqz lucciā hac
ex cā redarguit · Augus · ī li · de
ci · dei Sufficiat aūt ꝙ p̄libata
historia in hoc ꝫuit nob̄ | ꝙ vi
ta pñs tediosa est | ip̄iusqz aīe
cācer Nā corpus sordibꝫ con
strīgit aīaz | · vñ prudēcius · Es//
tuat et sordes arta iūcta r̄cusat
scz aīa · vñ Galthe · in alexan//
dreidos li · vij Allicit illecebris
aīaz caro | nc̄ finit esse p̄ricipū
memorē | ꝙ eius ymagīs īstar
facta ē | q̄a scz cāne īclināte aīa
sepius obliuiscit | ꝙ fit ymago
dei | qñ scz opibꝫ racōis | se nō cō
format Eādē sentēciā tangit
bern̄h · in microcosmo · Sz lec
tor q̄rere pōt | an mori appetē
liceat | visa miseria vite · Cui

ridēdū occurrit/q̃ vir sapiens
ad mortē currere non tenet/q̃
vitā exire vt dñs disponit/libē
ti aīo debet/vñ. Sñ ad lucillū
ep̄. xxvi. Cottidie mōr moriū
mur/cottidie ēim demit aliq̃ ps
uite Et subdit ridiculū currere
ad mortē tedio uite/Vir inquit
fortis et sapiens nō debz euita
fugere/sed exire/Et idē Sñ ep̄
lxxviij. Nec vita fit tedio/nec
mors timori. Et subdit. Quic
q̃t ēim expectatū est diu/leuius
accedit. Itaq̃ si mortē absq̃
ūore expectaueris/eam non ita
formidabis Vnde q̃ntus. Tu
cius li iiij Fortiū viroꝝ magis
est mortē ꝯtēpnere/q̃m vitā
odisse. Et valerius maximus
li. ix. Iniq̃ vitā diligere/mor
tē non ūere p̄cipit. vnde Epi
curus. Ridiculū est currere ad
mortē tedio vite ut supius Sñ
Et subdit Epicurus Quid īq̃t
tā ridiculū/q̃ appetere mortē
tū vitam inq̃etā tibi feceris me
tu mortis/ Nam seuicia est vo
luisse mori ut inquit lucanus
li. v Nempe aliud est vitā con
tempnere/aliud vero est ūendo
mortem vitam odisse. Nullū
ēim fas est vitam odio habere.
Ipam autem contempnere sa
piētis est. vnde. Galtherus in
alexandreidos li vi. Fortis aī
est cōtempnere vitam/non tñ
odisse. Aliqui tamen vitā non
ex virtute/sed ex miseria cōtemp
nūt/quibꝰ laus non debet. vñ
Marcialis cōtus ūebus in an
gustis/facile est cōtempnere vi
tam Fortiter ille facit/qui mi
ser esse potest Expdictis igi' col
ligamus q̃ nec ad mortē cur
rendum/nec vita pñs amāda
est. Qui ēim mortem q̃rit/dies
breuiat in quibꝰ proficere ha
bet/qui vero vitā diligit/aīa
incarcerari non metuit. Vitā
igit̄ potes nō odisse/sed cōtēp
nere libet/vt non leteris aīa
immortalem/corruptibili corpi
applicari/

De cōtemptu mortis sub
spe gloie future
Ca. lxiiij

Insipiencie est formi
dare/quod vitari non
pōt/q̃ cū acciderit ipi
sapiēti vtiq̃ melius ē. Sz nū
q̃t mortē formidaē natura petit
Quis igitur quantūcūq̃ sapi
ēs mortē nō ūebit. Sēpe mor
tē absq̃ delicto fortūdare pōt/si
eā naturali q̃dā ꝯsiōrio refutes
q̃ sapiēt si deliberāueris eā nō
timēdā ocludes/aliud ē ēim p̄ī
motibꝰ impellētibꝰ timē mortē.
/aliud deliberacōe p̄habita non
ꝯtēpnere mortē/q̃ facūt insi
piētes. vñ. Sñ de remedijs for
tuitoꝝ. Stultū ē ūere/qd vitaē
nō possis. Et idē Sñ li. vi de
naturalibꝰ q̃obꝰ/Cōtēpne mortē
et oīa q̃ ad mortē ducūt/sū sint
bella siue naufragia siue ḡuia.

Nunq̄d amplius facē possunt
q̄ q corpus ab aīa resoluatur
q nulla potencia nulla diligen̄
euitare potes. Nā sepacio cor//
poris et aīe homīs vtrāq; par
tem sue nature restituit. Nam
terre debetur corpus cum ex illa
plasmatū fuerit. Celis aūt in
mortalibꝫ inmortalis aīa debe'
Sapiēs igit̄ ꝯtēpnat mortem
Vn̄. Valerius li. ix. Corpis ⁊ a
nime societas non firmo vincu
lo coherz facile dirimit̄. Nam
stultū est in eo ꝯfidē/qd̄ leui per
dit̄ casu. Vn̄. Varro in suis sen̄
tēcijs. qui nature litigat q̄ mo
ri g̃ue fert duplexq; malū est
cū moleste ferimus qd̄ nc̄ce est
Et sen̄. li. iij. in naturalibus q.
Pusilla res est vita hoīs/sed ī
gens res ꝯptētus vite. Hanc q̄
ꝯtēpseit securius videbit maia
turbari. securius ꝯspiciet horri
dā faciez fulīnantis celi Quid
inq̄t ad me q magna sint qui
bus perio. Ex q̄bus ꝯcludit̄ q
vita ꝯtēpnenda est Ex cuius ꝯ
tēptu/sequit̄ ꝯtemptus mortis
Et idem sen̄. in tyeste. Abeant
q̄stus/discedat timor. Et idē in
hercole etheo. Nun̄q̄d ille mi
ser est cui est facile mori. O vti
nam d̄ites mūdi ista ꝯspicerēt
mortēq; ita non timerēt Quā
ideo formidāt qui sua possedia
diligunt nimis/q̄a timent illis
p̄uari quibꝫ ꝯfidūt. Si em̄ in
bonis post mortē futuris ꝯfiderēt
mortē vtiq; ꝯtēpnerēt Vtinam
attēderēt illud senece ep̄. xxvi.
Que inq̄t querela est aut in
comodꝫ si quicq̄d debeat desinē
deficit/et quis exitus melior/q̄
in sinē suū natura soluente dila
bi. Nēpe mors p̄cessit/et mors
secutura est. Vt ponit sen̄. idem
ep̄. lxxvij. Nemo inq̄t tā imp/
itus est/vt nesciat se qn̄z mori//
turū esse/et tamē cū ꝓpe accesse
rit/tremit et plorat. Nonne in
q̄t tibi videt̄ stultissimus qui
fleuerit/eo q ante mille ānos
non vixerit/Eq; stultus est qui
flet/eo q post annos mille non
viuet Hec inquit paria sūt nō
eris/nō fuisti/vtrūq; tp̄us ali//
enū est. Quid em̄ fles ad hāc
legē cū sis natus. Et ep̄. lxxxij
nō aūt ē mors gl̄iosa/s̄z fortit̄
mori gloriosū est/q̄ dem̄cia ē fu
gere/cū retroire non poss̄z. Vnd̄
Tullius in philli. viij. Turpis
fuga mortis omīq; morte peyor
est Qui igit̄ sapiēs mortē non
metuat. Vn̄. idē in tuscul̄. q̄sti//
onibꝫ li. ij. Quia mori nc̄ce ē
quia mors nichil habet/qd̄ sit
horrendꝫ. Mortem ideo non ti
meo Vn̄. refert Valerius li. vi.
Qd̄ cū theodorus syreneus re//
gē lisinacū increpass̄z eo q q̄dā
minus degeste fecerat/ob hoc
lisinacus iussit theodorū cruci
affigi. Et tunc. Theodorus ait
Mea siq̄dē nichil interest hu//
mi vl̄ in sublimi vt putrescam

Vñ. Catho. Fac tibi preponas
mortē non esse timēdā. Que bō
si non est finis tñ illa malorū
Nō metuit mortē qui scit cō-
tēpnē vitā. Vñ. Lucanus li. viij
Mors vltima pena est nc metu
enda viris Si enim aliq̄ pacto
mors effugi potest. Aut si post
mortē nulla vita esset vtiq; for
midanda esset sed a nullo euadi
poterit Sancteq; moriens post
mortē vita fruet̄ pociori Nulli
sapienti restat pauor mortis
Vñ. philoso. secūdus Quid in
quit est mors. Et rñdit. extre
mus sompnus. diuitū pauor
pauperū desiderū. ineuitabil
euentus. latro hoīs. fuga vite
resolucō oīm hominū. Nā tes-
te. Oracō in poetria. Debemus
morti nos nr̄aq;. Et Juuena
lis. Mortalia facta pibūt. Et ad
huc sub iudice lis est. Vñ Oui
dius in li. epistolarū. Occur-
rūt animo peundi mille figure
Morsq; minus pene quē mo-
ra mortis habet. Et idem. Oui
li. x. methamorpho. Oīa de-
bent̄ morti sedez ꝓperamus ad
vnā. Ecce igitur aperte ꝯspici-
mus mortē vitari nō posse Ni
mirū igit̄ si ꝯtempnēda ꝯsulit̄
Attēdamus eñ q̄a teste clau
diano in minori. Oīa mors ca
pit Vnde morti loq̄ndo sic ait
Quicq̄d liquidus cōplectitur
aer. Quicq̄d alit tellus. quic-
q̄d maris eq̄ra. quot fluuij ful
mini. q̄t nutrire paludes Cūc-
ta tuis pit cedūt aīalia regnis
Lunari globo q̄ se ptimus au-
ras. Ambit et eternis mortalia se
pat astris Sub tuū purpurea
veniunt vestigia reges Deposito
luxu t̄ba cū paupe mixti. Oīa
mors equat. Vñ. Ouidius li.
q̄rto sine titulo. Oīe sacrum
mors inptuna ꝓphanat omibꝫ
obscuras mittit illa manus. vi
ue pius moriē pius cole sac̄ co
lentē. Mors tñ a tēplis vitari
absttahit. Que v̄ba nichil ali
ud sonant tā claudiani q̄ oui
dij Nisi q̄ oīa q̄cumq; sūt sb̄
ꝯcauo orbis lune pibunt. Om
nisq; homo pius ⁊ impius suos
morte terminabit dies. Nēpe
mori naturale est et omnia pe-
tūnt in illud resolui ex q̄ ꝓcesse
runt Vnde. Maxīanus. Ortus
cuncta suos repetunt matremq;
requirunt. Et redit in nichilū
qd̄ fuit ante nichil. Et. Lucāus
Capit omnia tellus que genu-
it celo. Vnde. Stacius in the-
baydos. Mille modis leti mise
ros mors vna fatigat Et ꝓsper
libro epigramatum. Ferro pes-
te fame vinculis ardore calore
Mille modis miseros mors ra
pit vna homines. Quibus at-
tentis mors contempnenda est
quam euitare nullus eciam sa-
piens potest. Innumerabiles e
nim laq̄os hominibꝫ tetendit
⁊ inspirate veniet. Vñ. ennodius

Mors non expectatis ordinibus euenit. Ipsa est enim omnium mortuum finis, sed ipsa finem non habet, qui diu pius seculum manebit. Quinymo et mors peccatorum semper mors erit. Et ergo sine fine finis. Unde magister Seylo. Mors omne duxit pius gue triste futurum sine carens finis, et plena ruina ruinis. Omnia enim mors cadere facit, et post illam viuentibus pie celsus iudex deus miranda permittit. Vir igitur sapiens quam mortem contempnit

De preparacione et desideracione mortis. Capitulum

Mors bona vita mortalem in eternam commutat, neque bene morientibus mors vere contingit. Sed vita multo celebrior assurgit. Unde Mercurius termegistus ad asclepium Nos maxime pyssimis votis optamus. Si sine placeret voluntati vt nos mundana custodia absolutos superioris pris nature restituat. Et hec est merces pia sub deo diligent cum deo viuentibus Et Ouidius li. tercio methamor. Vltima semper expectanda dies homini est, dicique beatus Ante obitum nemo supreme debet Nam vita presens beatitudinem frui non potest. Mors ideo bona, qua vir pius deo coniungit Unde. Sanfredus in poetria nouna. Nunquidem mortem non est vita tempore tracseat in formam virtutis. Quasi diceret quam facienda est de necessitate virtus. Nam tunc virtus est si bene appetis, quod bene hinc potes Tunc enim mortem bene habes, quin vt bene moriaris puides. Vnde. Macrobius li. i. de sompno scipionis dicit mortem philosophantibus esse appetendam. Ipsamque philosophiam esse meditacionem moriendi Vnde. Plato duas mortes hominis nouit, quam vnam naturam, et alteram virtutes prestant. Homo enim moritur cum anima relinquit corpus solutum lege nature. Mori autem dicit cum et ipsa anima adhuc in corpore constitutam, corporeas illecebras philosophia docente contempnit. Et cupiditatum dulcis insidias reliquasque omnes passiones exuit Et. Hanc mortem dicit plato sapientibus esse appetendam. Sic enim mori nichil aliud est, nisi vite voluptates contempnere. et futuram vitam desiderare. Vnde. Marcial' coquus. O dulcia defectus moderatrix carmina ligua. Cantatur cignus funeris tempore sui. Itaque cignus cantat dum est moriturus. Sic etiam sapiens letari debet, si moritur, melius victurus Sed mors a plurimis formidatur, eo quod pauci ad bene mori preparantur. Quomodo enim mori bene poteris, si tue mortis casum nondum puides, sed vt bene moriaris, opera bona non perficis. Nempe si scires te bene moriturum

mortē forsitā ita non ottadicē/
tes. Vis aūt scire q̄ mors tua e
rit/viuē sic studeas vt bñ mo/
ri q̄as. q̄lis eñ vita fuit tal ip/
sa mors erit Vñ. Tullius in li.
de senectute. Meditatū ig² esse
debz ab adolescētia vt mortē nō
negligamus/sñ qua meditacōe
trāquillo aīo nemo esse potest
cū ctissime moiendy sit/m mort
toqz tpe. Sapiēs ig² quisqz e
q̄ssimo aīo morit/et ab hac vi
ta discedit tāq̄ ab hospio. Cur
igit multis mors est ita onero
sa/Ideo est q̄a mopinate moriu
ntur Nec etiā de futuris bonis
post mortē habendis sollicitant
Vñ. Tullius libro de paradoxis
Mors tribilis est hys/q̄z vita
cū laude extinguit/non hys q̄rū
laus post vitā manet. Et idem
Tullius m tuscul. q. li. i. To/
ta mēt phoz vita vt ait catho
Cōmendacō mortis est. Nā q̄d
aliud agimus/cū a voluptatibo
carnis vel corporis aīm reuoca/
mus. Tūc eñ aīam a corpe se
gregamus/vt bñ mori asuesca
mus. Ille igit viuens moritur
q̄ carnis desideria sequit/. Nā
q̄d est mors ñ separacō aīe a cor
pore que tūc separat quādo volup
tates ipius non ymitam². Vñ se
neca in agamenone. O q̄p mise
rū est nescire mori. Illi eñ mori
nesciunt/qui se tāq̄ morituros
nō disponunt. Nullū eñ bonū
adiuuat habentē/ñ ad cuius a/
missionē paratus est animus
Inq̄t seneca ad lucillū ep iiij.
q̄si diceret. Nō ad mortē sic se
debet preparare homo/vt q̄ pos
sidet si diligat q̄d perdere nō ti
meat. Vnde idem seneca episto
la vicesima sexta. Qui mo/
ri didicit seruire nature didicit
/sup omnē potēciā mors ē/z cer
te extra omnē potenciā mors ē
Quid ad illum scz moriturum
arta claustra et tanta custodia
Mors enim liberū hostium ha
bet. Illum igitur lauda et mi/
rare/quē non piget mori cum a
mat viuere. Que est enim vir
tus cum eiciaris exire. Sapi/
ens eñ nichil inuitus facit. ne
cessitatē effugit Hoc seneca ep
liij. O vos ig² seculi sapientes
discite pueire mortē/viā paratē
vob n⁰ differatis/nescitis eñ
hora q̄ mors vēturā ē. Vñ. vñ
sicator. Ne fis securus hodie
vl cras moiturus. Intus sū fo
tis ē plūna cā timoris. Cūctis
his horis hois memor meioris
Dz immemores illi iucunū q̄
corpis dsideria tñ⁰ mplē nituntur
vtinā adūtēt corpis edia fu/
tis aīe solacijs coopai nō posse
Vñ salustius in catili. Mors m
q̄t erūpnaz reqes ē/non cruci
atus/n⁰ mors mala est/q̄a nul
lū malū gloriosū/mors aūt gli
osa est. Vñ. et senomanus sibi
mortē iculit/vt felicit post mor
tē vueret narrante lactancio

Et licet benefecisse non credat̃
Vite tñ future celsitudinẽ atte//
stat̃ Vnusquisq; igit̃ se ꝓpa//
ret vt morte gloriosa finiat vi//
tam. Nam teste Sen̄. li. iij.
de naturalibꝫ questioibꝫ Mors
est lex tributũ officiumq; mor
talium malorũq; omiũ remediũ
est. Et subdit Mortis igit̃ no
men ne formides effice illã co//
gitacõe multa tibi familiarẽ vt
illi obuiam exire possis. Vnde
ex ꝓuerbijs sapientũ colligit̃. ꝙ
dum vita est grata condicõ mor
tis est optima Et Boecius li//
bro primo de consolacõe Mors
hominum felix que se nec dulci
bus annis. Inserit et mestis
sepe vocata venit. Nec etem̃ sepi
us cõsiderans clare cõspicõ bene
viuẽ oportere bene cupiẽti mo//
ri. Bonaq; mors prebebit que
vita non potest exhiberi presens
Vnde Seneca xxiiij. epistola.
Multũ fuit cartaginẽ vincẽ sed
ãplius mortẽ nõ timere. cuius
beneficio nil ante ferendum. Li
cet tamen mors vt prelibatum
est bona sit nulli tam̃ mortẽ li//
cet inferre. Vnde Sen̄. in aga
menone. Rudis itaq; tyrãnus
est morte qui penã exigit. Vita
igit̃ quantũ deo placet vnicui
q; permittẽda est nisi sceleribꝫ
mors promereat̃ Ex prelibatis
igit̃ hoc suscipiat documentum
lector vt scꝫ bene viuendo mor
tis propicium vendicet diem.

legẽq; moleste non ferat om//
nibꝫ equã Nã teste Boecio ij.
de cõsolacõe Mors spernit altã
gloriam et voluit humilẽ. Pa
riter et celsum caput equatq;
sũmis infima. Et Oracius in li.
carminũ Pallida mors equi//
no pulsat pede pauperũ cauernas
regumq; turres Et claudianus
in minori loq̃ndo morti ait Om
nia mors equas tu dampna tu
ta nocentes Tu requiem datu
ra pijs te iudice sontes Impia
cogentur iura conmissa fateri.
Vnde hildebertus cenomanen//
sis. Mors dominũ seruo mors
sceptrum ligonibꝫ equat. Dis
similes simili cõdicõe trahens
Et Seneca libro iij. de natura//
libꝫ questionibꝫ. Nichil ĩquit
interest vtrũ me lapis vnus
elidat aut totus mons premat
Nam habet natura precipuum
quod cum ad exitum venimus
equales omnes sumus Quibꝫ
actentis. Mors benigne suffe//
rẽda ẽ Animoq; sollicito vnus
quisq; ita se disponere habet.
Vt morte veniente obitu sacro
decedat et pacienter angusti//
as illius suscipiat

De paciencia mortis sub
spe glorie future C. v.

Milites grãdibꝫ periculis
se exponũt eciã subspe
tẽpal̃ honoris et glorie

Nunquid igitur mors sapiēti
spiritualiterq; militanti exiguū
geneāt fastidiū. Si spes īmē
se īcogitabil' glorie habeat' Nē
pe veteres huius vite scz future
sub cōfidēcia vsq; ad mortē le-
tabunde triūpharūt. Vnde Xe
nefon in libro de cyro narrat
qualit' cyrus maior moriens
dixit. Nolite arbitrari o fil ij
mei carissimi. me cū a vobis re
cessero nus q̄ aut nullum foce
nec eīn dū essem vobiscū aīm
meū videbatis. sed eū scz aīm
esse in hoc corpore ex eis rebus
quas gerebā ītelligebatis. eū
dēq; igit' in celis esse credite.
eciā si non videbatis. Pereat
igit' stultissima eorū assercio.
qui vitā futurā abnegāt aīam
q; putāt mortalē. Sieuera plato
eam īmortalē credidit vt patz
in suo phedrone q̄ trāstulit cice
ro in q̄ validissimis argumētis
aīe immortalis asseritur. pro
ut narrat Macrobius li. ij. de
sompno scipionis Vnd' cū qui
dā pdictū librū platonis legis
set dictus trebrotus Ambraci
ensis aīeq; immortalitatē didi
cisset emuro se p̄cipitē dedit pre
desiderio melioris vite. Vnd' tul
lius in libro de senectute Non
est inq̄t lugenda mors quā in
mortalitas cōsequit'. Et idē in
tusculaīs q̄stioībꝰ li. i. Nemo
vnq̄ sn̄ mag̃ spe īmōtalitatis
se ꝓparā offerēt ad mortē q ne
scio quō īheret mentibꝰ quasi
seculoꝝ quoddā auguriū futu-
rorū. Idq; in maxīs ingenijs
et altissimis animis et maxīe
existit et apparet facilime. quo
q̄dꝫ dēpto scz augurio futurorū
quis esset tam amens qui sem
per in laboribꝰ et periculis viue
ret. quasi diceret nullus. Si
igitur inuumerabiles gentiles
olim morti sponte subiacuerūt
Si pro republica tuenda cor-
pori proprio non pepercerunt
aut fuerūt amentes quod ab
sit aut future glorie iocundita
tem exspectauerunt. O igit' q̄
infelices qui post mortē animā
cum corpore euanescē credunt
Contā quos Ouidius libro v.
methamorphosios. Morte ca-
rent anime. Et Stacius in the
baidos libro septimo. Ite ala
cres vestri nunq̄ moriētur ho-
nores. Si enim omniū veterū
sapientū scripta legerimus om
nes vitam fere eternā sperasse
reperiemus. Vnde Orator libro
secundo. O quantū per mania
mens ignara boni. Certeq; hu-
manum transcendunt gaudia
votum. Et Tullius libro de se
nectute. O preclara dies cum
ad illud diuinum animorum
consilium cetumq; proficiscat'
Et idem Tullius in philippica
decimaquarta. Grauis a natu
ra nobis data est vita. Sed
memoria dat' vite sempiterna

Que si non esset lōgior quam
hec vita quis esset tunc amens
qui maximis laboribo et piaul
ad sūmam laudēq; gloriam cō
tenderet quasi diceret nullus.
Prout tangit idē Tullius m
alio libro Et idem Tullius ī tu
sculanis q̄stiombo li.i. Cum in
quit corpoibo facilius ad omēs
cupiditates ī flāmai soleamus
pfecto beati erimus si derlictis
corpribo totos nos m contem
plandis rebus ponamus quia
innata est nostris mentibo im
sacabilis quedam auiditas vi
dendi sc; ipsū deum. Quid am
plius nunquid mercurius tmi
gistus asclepio dicebat post mō
tem vitam eternam bonis deū
daturū Et Quintilianus li.iiij.
Si quis sciat quis est finis ho
norū que vero felicitas nunq̄
videbit. sibi pre matura morte
morituus quia sc; illi p mortē
se pire non credunt qui de vita
etna cōfidūt quā vita omemo
rat Seneca adlucillū ep. xxiiij.
O qū veniet illa dies qū in ho
norē tuum nemo menciat. Et
nota q̄ loq̄t lucillo et ep. lxxi.
Miraris hominē ad deos ire et
deus ad hoīes venit ꝓmo in ho
minēs nulla eīm bona mens sī
deo est Et idem seneca epistola
xvi. Ad paulum. feramus equo
animo et vram² foro q̄ si sors
cōcessit. donec ī victa felicitas
finem malis imponat. Etce q̄n
tis testimoniis etiā gentilium
vita futura p̄dicat ⁊ speraī. Vñ
prosper li. Epygramatū. Sem
per erūt q̄ erāt eterne gaudia
vite. Gaudēdi enim quō causa
erit ipse deus. nec varios pari
et motus diūla voluntas. Onū
erit in cunctis lumen et vnus
amor. In bonisq; sūmis posita
experigencia felix. Nec valet
augeri nec metuet minui. Ad
patriam vite de noctis valle ve
ni. Virtutum gradibus scandi
te lucis iter. Gracior est fruc
tus quem spes producior edit
Exulta agnoscēs te verbi ī car
ne renatū cē. Ex quibo patet
quanto desiderio futura vita spe
randa est morisq; p̄sens feręda

De cōsideracōe mortuorū et
immortalitate anime C. vi.

Nil prodest sepulturarū
vanitas aut sepulcrorū
fastigium. Quid enim
post mortem tibi proderit cum
mortuus fueris tumuli curio
sitas. Heuera nil Quinymo te
stimonium fortassis erit illi
us iactancie quam nescio di
lexisti. O igitur quam dete
standa illa hominum curiosi
tas Qui dum diem extremum
claudere petant. Natura quasi
ex toto ruente. Exequiarū ta
men atq; sepulturarum deside
rant pompas. Neq; hīs suffi
cit manis cura In qua vixerūt

Nota de Pomp
Epigmate 2 Sepu

corporalibus appetentes desiderijs
satis facere atq; iactancijs. sed etiam
absq; dilacone cum sint moriturj
Vana quadam supersticiositate fa-
mam inutilem sibi aggregant ca
toq; quescere petit. sue resolucionis
postulans aditum spiritusq; quie-
tam felicitate petit. Homo tamen
qui ex hijs duobus constat vtriusq;
postulacoi contradicit. quia
licet etiam repete se videat discessurum. ipse tm laetorioso sensu mundanam quit gloriam edere. Sed
nunquid post mortem viri sancti exequias
aut sepulturis gloriari fecerunt
Nequaquam put ait Augu. de cura
libro p mortuis agenda. Vbi
narrat corpora quadam sanctorum igne
concremata. alia vero in fluminibus
iniecta. ne quisquam de ipsis me
moria ipsorum habeat. hoc aut
diuina pmissione factum est. Vt
discant ypiani quod tunc ypm potis
sime fatetur. qui vanitatis humus quam
cumq; munera contempnunt. Nam li. ij.
de vitis patrum pte xix. narrat.
Quod vir quidam ipius honorifice
sepultus erat. iustus aut a bestiis
comedebat. cuidam igitur de hoc
admirantj angelus rndit. Ille iqt
scz ipius bonum pax egit. pspe-
ritate temporalem. Hic semp habu
it. p quibus tm ipetuum cruciet.
Hic autem iustus bona multa in vi
ta sua egit. Temporale igitur in emen
dam suscepit penam. sua cooabilit in
concludit Augu. li. i. de ciuitate
dei c. xiiij. quod exequias pope sepultu
ra atq; sculpture solacia sunt poci-
us viuorum quam defunctorum. Et ideo
antiquitus de tribus pax curauerunt Vnde
sen. li. de remedijs fortui. sic di
cebat. insepultus iacebo. scz di-
ceret aliqs Cui ille rndit facilis
est iactura sepulcri. Si enim non
sencio quid ad me pinet corpo-
ris sepultura. Si vero sencio oris
tunc sepultura pena est. Hic tm pos
set moralit qri an pfit aiabus
corpora sepeliri in locis sanctis seu
consecratis. Ad hoc rndit Augu.
in li. de cura p mortuis agenda
dicens. quod si p defunctis suplicacio
nes non fiant recta fide ac pie-
tate tunc spiritibus non prodest
loci sanctitas. Quia tamen loca
sancta orationibus dedicata sunt co
muniter in locis sanctis sepeliri
animabus prodest. Vnde narrat
ibidem Augu. de quadam que fili-
um suum defunctum in basilica ma
tiruum petiuit sepeliri. spemans pcibus
sanctis martirum filium adiuuari
Nec spes inqt Augu. Vana fu
it. quia matiuz oracio ob hanc caz
filio profuit. locus tamen in se vt
proficeret non habuit. Acten-
damus igitur quia nec tumuli p
dest altitudo nec sepulturaz emi
nencia. sed sola merita cum suffra
gio prosunt. Cur enim si impi
us es. cui memoriam reliquere
cupias. Aut que tibi gloria si
tua impietas per orbem memo-
retur. Si vero iustus es nun-
quid lapis te faciet sanctiorem.

Absit q̃a nec sanctus est/nec
quẽqꝫ stũficare valet/Tue igi²
sufficiat aĩe deum fore meõrez
tui/nec sic mundi gloriã q̃ras
vt ꝓter sepulture fastũ/sedẽ glo
rie pdas Narrat eĩm. Sũ li. de
tũquillitate aĩ ca. xiiij/q̃ cũ ty
ranus cuidã phio theodoro mi
nareẽ dicẽs Moriere mq̃t et
sũ sepultura corpus tuũ erit/ipe
aũt theodorus rñdit/An mq̃t
me sic meptũ putes/ut michi
cura sit/an sup̃ terrã vel mtra pu
trescã Vtrũq; michi eque facile
est. Vir igi² m etate senili osti
tutus/mẽte q̃escat/nec mtalibꝫ
supsticiosi tatibꝫ sollicitẽ atq;
osideret/q̃ repente moriturus
sit/Nũq̃t tradit Tullius li.
primo mtuscul q̃onibꝫ. Quod
dyogenes iussit/corpus suũ w
lucribꝫ atq; feris ꝓici dicens
Nil mq̃t post mortẽ michi ob//
erit corpis laniacõ/feris autẽ
ꝓficiet ad pastũ Nũq̃t ipeidẽ
narrat/q̃ cũ anaxagoras mtro
gareẽ vbi corpus suũ sepeliri
vellet/rñdit q̃ ubicũq; idẽ sibi
erat Nunq̃t ligurgus rex/cor
pus sũũ iussit in mare ꝓici ne
ipius titulo leges sue infrũgerẽ
tur vt tradit p̃pepus li. iij. Vbi
igi² caruerũt sepultura/nõ tñ pe
rijt eoz memoria/q̃a mcita re
manserũt. vñ Jerom. cõtra Jo
uia^m narrat/q̃ ꝓ's massageta
rũ/cognatos et ꝓinquos suo
rũt. Dicũt eĩm q̃ de cẽcius ẽ vt
ab amicis potius/q̃m a v̄mibꝫ
cõsũmanẽ Et quãq̃ illoz tirus
insanus sit/inducim² tamẽ ex
ipis sepulturarũ spernere pom
pas

De cõsideracõe mortis
Ca. septimũ

Ecclesiastici xxxviij vbi
dicit sapiẽs Memẽto ĩ
quit nouissimoz et no
li obliuisci. Et alibi dẽ. Me//
morare nouissima tua/et mer//
nũ non peccabis/. Dz q̃ sũt no
uissima tua vtrobiq; limus ẽ
vnde Tullius li. primo in tusca
lanis q̃onibꝫ Narrat Socratẽ
dixisse/q̃ phoz vita est conme//
moracõ mortis. Et alphorabius
li. de diuisione phie narrat pla
tonem dixisse/q̃ phia est solli//
citudo mortis/et per mortem
intelligit mortificacionem pra//
uorum desideriorum vnde. Se
neca epistola xvij Meditare in
quit mortem/eam eĩm meditati
libertas est/quia sc; per eius
meditacõm vicia que sunt ser//
uilia euitantur Nam in vita.
Johannis eliarij legitur/q̃
olim q̃ndꝫ imperatores corona
bantur/eis monumenta mortu
orum ostendebantur/atq; int//
rogabantur/quale sibi monu
mentum fieri vellent/ne sui soli
celsitudo eos insuꝫbiã eleuaret
quãobrẽ beatus Gre. li ix moz

ab amicis potius q̃m a v̄mibꝫ
cõsũmanẽ Et quãq̃ illoz tirus
insanus sit/inducim² tamẽ ex
ipis sepulturarũ spernere pom
pas

De cõsideracõe mortis
Ca. septimũ

Ecclesiastici xxxviij vbi
dicit sapiẽs Memẽto ĩ
quit nouissimoz et no
li obliuisci. Et alibi dẽ. Me//
morare nouissima tua/et mer//
nũ non peccabis/. Dz q̃ sũt no
uissima tua vtrobiq; limus ẽ
vnde Tullius li. primo in tusca
lanis q̃onibꝫ Narrat Socratẽ
dixisse/q̃ phoz vita est conme//
moracõ mortis. Et alphorabius
li. de diuisione phie narrat pla
tonem dixisse/q̃ phia est solli//
citudo mortis/et per mortem
intelligit mortificacionem pra//
uorum desideriorum vnde. Se
neca epistola xvij Meditare in
quit mortem/eam eĩm meditati
libertas est/quia sc; per eius
meditacõm vicia que sunt ser//
uilia euitantur Nam in vita.
Johannis eliarij legitur/q̃
olim q̃ndꝫ imperatores corona
bantur/eis monumenta mortu
orum ostendebantur/atq; int//
rogabantur/quale sibi monu
mentum fieri vellent/ne sui soli
celsitudo eos insuꝫbiã eleuaret
quãobrẽ beatus Gre. li ix moz

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

Cū inquit culpa aim̄ teneat
necesse est vt breuitatē vite sue
aspiciat ne innocētē mortē cūc
tis īminētē iniq̄tas rapiat. Et
idē Grego. moraliū xxi dicit.
Inminēte tempestate et flucti//
bo tumētibo nulla nauigātibo
rerum tempaliū cura nulla car
nis delectacō ad mētē r̄ducitur.
Omnesq; res indespectū veniūt
si cesset amor viuendi si timor
p̄cogitet mortis hāc siq̄dem r̄
cogitabat Job dicēs. Nudus
egressus sum Job p̄mo. Nec
tn̄ ex mortis cōsideracōe debet
aīmus desperare aut irasci sz po
cius ī v̄tutibo p̄sperari. vn̄ Sn̄
li iiij de naturalibo q̄ōnibo circa
finem sic inquit Cur em̄ irasce//
ris sustine paululū ecce venit
mors q̄ nos pares faciet. Et ep̄
xcv Mors om̄s equat et om̄s
parit morimur et Ecc̄i ix Sic
egressus ē nudus deutero mr̄is
sic reuertetur Ducinā mortis
memoria nobis adesset tūc em̄
indesinent bn̄ agere sollicita//
remur et in nostre vite diut//
nitatem minime cōfidentes tā
q̄ nūc morituri essemus sic ad
uite future adeptōm p̄perare//
mus. ideo sapiens Ecc̄i nono
dicebz Quodcūq; pōt manus
tua instant operare. Et ibidem
Mane seīa semē tuū scz dum vi
uis vt verificet illud p̄phe. ve//
niēt cū exultacōe portātes ma.
suos. vn̄ apl's ad gala. vltio.

Dū tēpus hēmus operemur bo
nū qm̄ ista vita est mors viuē
ciū vt vita moriēciū vt īquit
Augusti. li. iiij confessz. Ideo
Job iiij dicebat. Breues dies
hoīs sūt Et ibidē vii dies mei
ɔsūpti sūt absq; ulla spe. vnde
Augusti. de verb dm̄ sermoē xvi
Breuis inquit est vita et ip̄a
breuitas semp incerta. Et ibidē
sermoē vij Quid est diu viuere
n̄ diu torqueri. Et sz̄moē xl diu
viuere q̄t est nisi adfinē currere
Nā vita ista sil'is est morti ut
pōit eciā Sn̄ ep̄ lxxxiiij. Quia
q̄ viuimus p̄xim̄ ē nihilo. Si
igi' vita breuis est et mors in//
euitabilis cur igi' desepultura
felici nō ɔsideremus Quis est
em̄ q̄ non videbit mortē inquit
propheta Omnes enim mori
mur et quasi aqua dilabimur
interram ut dicitur ij Regum
decimoq̄rto. vnde in q̄dā veteri
libello narrat' hijstoria de q̄dā
iuuene q̄ tiore mortis ductus
rl'ionem ingressus est cuius pr̄
dolens accessit ut ip̄o muito de
religiōe ex̄here voluit Cum tn̄
iuuenis hoc vidisz dixit pr̄i suo
q̄ faceret quicquid vellet dum
modo tamen sue patrie vnam
consuetudinem tolleret. Cunq;
pr̄ īterogaret q̄ esset ista cōsue
tudo Filius rn̄dit q̄ hec cōsue//
tudo erat vt iuuenes sic senes
morerēt Quo audito pr̄ in r̄li
giōe filiū suū p̄manere dimisit

Unde Mathei iiij. Vigilate q̃a
nescitis qua hora dõius vester
venturus sit. Et Apoca. tercio
Si non vigilaueris veniã tãq̃
fur et nescis q̃ hora veniã. Me-
ditãda est igit̃ dies mortis. vt
p vite merita obitũ scm̃ merea
mur. Unde luce xiiij. Quis rex
iturus ꝯmittere bellũ nonne p̃-
us sedẽs cogitat. Nam cogitare
debemus vt bñ moriam̃. Ma-
thei vi. Thesaurisate vob̃ the-
sauros in cel̃. Nam mundus
est sicut illa ciuitas de qua nar
rat barlaã. Qd̃ ciuitas fuit cu
ius mos erat vt p̃ricipẽ oni an
no mutarẽt. Et in fine anni da
bãt p p̃mio sibi unũ ouũ. Ip
sũq; spoliabãt et exulem facie
bãt. Accidit tñ vt q̃dã sapiens
ibi p̃ricipareť qui audita lege
sua bona atq; diuicias ĩ alienã
patriã misit itaq; ĩ exilio posi-
tus se locupletẽ ĩuenit. Sic em̃
nõ ĩ mũdo sed ĩ celo ꝓficisti de
bemus. Illi em̃ ĩ celestibꝰ ꝓfici
scunt̃ qui non de p̃senti vita sz
de requie post mortẽ meditant̃
Quoniã sic̃ Seneca ait li. ij.
de natura rer̃ c. vltimo. Undiq;
tela ĩ nos iaciũt̃ et oẽs r̃seruã
tur ad mortem. C. viij.

De prouidencia futurorũ

Sic viuere ꝯgruit vt de
futuris diebꝰ cogitẽus
vitãq; p̃sentẽ sic transi
re fas ẽ vt de futurã p̃cogitemus
Sed amatores huius seculi so-
lũ pro nũc viuẽ curãt nec futu-
ra vita p̃uidẽt et ideo fame et
siti in gehẽna inferni cruciãt̃
Qm̃ sic̃ iob dicit xxvij. Diues
cũ dormierit nichil secũ aufert
Aperiet oculos suos et nil ĩueniet
Sup q̃ Grego. mora. xviij. di
cit et dat exm̃ de diuite epulõe
qui sepultus ẽ in ĩferno vt di
luce xviij. et de stulto proponẽte
dilatare horrea sua cui dictũ est
hac nocte r̃petẽt aĩaz tuã quia
scz ista nocte mortuus es vt di
luce xij. Quid igit̃ nob̃ profuit
sup̃bia. sapie v. q̃si di. nil Nã
subito morient̃ et media nocte
Vt di Job xxxiiij. sup q̃ Gre.
morali. xxv. Subitũ est inquit
q̃ añ nõ cogitat̃. qui ergo dũ
viuũt de morte seu futura vita
non cogitãt subito moriũt̃. qm̃
mors peccatorũ pessima. Iuxta
prophetã. O igit̃ mors quam
amara est memoria tua homĩ
iniusto. scribit̃ Eccastici xli. Et
licet amara sit eius tam̃ memo
ria vtilis est vt peccator conuer
tat̃. Unde beda li. de gestis an
gelorũ narrat q̃lit̃ deus multis
oñdit penas ĩfernales et glori
am celi vt conuertant̃. Aliqui
tamen correccõez et alij despe
tacionẽ exinde susceperũt Unde
narrat de quodã fabro qui vi-
dit ĩfernũ et sathanã et demo
nes ĩfernales et exiñ desperãtus
sñ pnĩa mortuus ẽ Absit tñ sz il
lã horrẽdã gehẽnã sic forĩdẽus

ut etiā futurā gloriā speremus
exemplo stheffani qui moriēs
mūdens in celū viditq; celos
apertos et gloriā dei ut patet
Actuū vij. Nam qui sic mori
tur licz secōm carnem morian
ē michilōius vitā amabiliorē
acq̄rūt qm̄ mors carnis nō est
nisi vmbra mortis ut ait Gre-
g. moralū. Sed mors terribi-
lis est qua moritur aīa p peccatū
Nam tūc moritur corpus qm̄ aīa
ipm deserit sed tūc moritur aīa
qm̄ a deo deserta est vt inquit
Augustinus xiij. de ci dei. c. p°
Quanto igit melior est deus aīa
tanto mors aīe magis formi-
dāda est q̄ mors corpis. Nā
et susanna mortē aīe pcius q̄
corpis timuit. vnde Danielis
xiij dicebat. Melius est mēt
me absq; ope incidere i manus
vestras q̄ peccare in conspectu
dei. Insup. August. xxi de ci. dei
Duplicē mortē designat scilicz
illā primā q̄ est corpis et ꝓ
que est aīe dicēs. pma inquit
mors aīaz nolentem pellit. Et
sc̄da aīaz volentem incōpe te-
net. Sed tps veniet q̄ anima
viuere non poterit deū non ha
bendo nec doloribo corpis care
re moriendo quia in inferno
mors est sm̄ vita mors etiā sine
morte qa sine fine. De tali mor
te dr. Apoc. xx. Quod dyabo-
lus missus fuit in stagnū ignis
et sulpturis vbi et bestia et pseu
do ꝓphete cruciabant die ac
nocte in secula. Nec tamē sole
pene erūt iflagellis demonioz
q̄nq̄mo pena maxima erit a ui
sione dei beatifica puari. vnde
Crisi. sup. Matheū omelia xxi
Multi mēt gehēnā abhorrent
Ego aūt casū illius gloriē mk-
tum amariorem puto qm̄ me-
lius est sustinere decē milia ful
mia q̄ faciē illam mansuetā vi
dere aūsam anob atq; dicētē
illud Math. xv. Ite maledicti
in ignē eternū. Sic igit viua-
mus ut postmodū huiusmoi nō
incurramus sed potius illā sup-
noz beatissimā vitā cōqueste-
mus. Quā desideras apls ad
phil. p° dicēs. Cupio dissolui
et esse cū xpo. Vir enī iustus spe
rat in morte sua. pū. xiiij. Et iō
q̄dā ꝓpha numeri xxiij. diceb;
Moriat mēt aīa mea morte
iustoz. Tūc enī liberatur de
exilio et intrat hereditatē. Iuxt
ps dicētē Cum dederit dil suis
somp'm ecce here. dñi Et iob v
dr. Cū te cōsuptum putaueris
orieris vt lucifer. Nam teste
Sn̄ epla cēteſima. Mors mēt
viri virtuosi est dies natalis
eius

Sequūt capitula secūdi tract-
atus terci libri. Qualit viri
ecclesiastici debēt hēe curam
de subditis i moribo et sciēcij.

Capitulū pmū

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf